

nister fra sit eget Teglværk har leveret til disse Byggeforetagender 4,200,000 Sten til en Pris af over 85,000 Kr. Er det da ikke Bevis? spørger jeg den højtærede Konseilspræsident.

Til dette Byggeforetagende har den højtærede Minister givet en ganske enestaaende Dispensation. Jeg nævner overfor den højtærede Konseilspræsident, at Københavns Sundhedskommission har modsat sig det Gang paa Gang. Justitsministeriet har i 1900 modsat sig noget lignende, den nuværende Justitsminister har selv i 1902 modsat sig noget lignende. Men i 1905, $\frac{1}{2}$ Aar efter, at han har afsluttet Leveancen om disse mange Mursten, gav Justitsministeren Dispensation til dette Byggeforetagende. Behøves der da mere Bevis for, at Justitsministeren giver Dispensation ikke til alle, til Folk i Almindelighed, naar der foreligger særlige Grunde, men netop til saadanne Foretagender, hvori han selv er interesseret?

Jeg har endvidere hævdet her — og det gik Ministeren ganske uden om, han kom, som Folk, der have fulgt denne Diskussion nøje, ville have lagt Mærke til, aldeles ikke ind paa den Biomstændighed —, at Justitsministeren er Medejjer af Grunde, der ligge derude i Nærheden, saaledes at den Dispensation, der er given for de Adolphsen'ske Grunde, ogsaa vil komme til at omfatte hans egne Grunde. Jeg ved ikke, hvad man forlanger mere af Bevis.

Der er sagt her af et konservativt Medlem forleden, at hvis noget lignende fandt Sted i Preussen, var den Minister afskediget, og hvis noget saadant fandt Sted i det franske Deputeretkammer, var den Minister styrtet med det samme, og i Norge, i England og andre Steder — Danmark er i saa Henseende ganske enestaaende — var en Minister styrtet paa langt, langt mindre; overalt, hvor man har Parlamentarisme, og selv i Preussen, hvor man ikke har det, vilde en Minister være falden. Sagen er ligefrem oplagt. Konseilspræsidenten kan ved at sammenligne Justitsministerens Udtalelse den 30. Oktober om Aftenen med den Købekontrakt, jeg har oplæst i Dag, og hvis Ægthed Justitsministeren ikke har bestridt, se, hvad det er for en Justitsminister, han har siddende i sin Regering.

Overfor Justitsministeren har jeg ikke meget at tilføje, for hvad han sagde i sin Replik til mig, det var jo kun det samme som at gøre Nar. ad dette Ting og dets Medlemmer . . .

Formanden: Det er ikke noget heldigt Udtryk.

Borghjerg: Jeg beklager, at det i det hele taget er vanskeligt at finde parlamentariske Udtryk til at karakterisere Justitsministerens Optræden. Justitsministeren sagde — jeg skrev det ordret ned —, og han kunde heller ikke sige andet ifølge hele sin Udvikling, at det ikke var rigtigt, at han havde opgivet Politidirektøren de Personer, der skulde have Biografteater-Bevillingen. Jeg oplæste Politidirektørens Skrivelse, hvorefter dette Tilfælde var ganske enestaaende, hvorefter det altid tidligere havde været Politidirektøren, der har uddelt saadanne Bevillinger efter et bestemt Princip, nemlig Ancienniteten, der ikke tillod at tage personlige Hensyn. Politidirektøren fralægger sig derfor overfor Magistraten ethvert Medansvar for denne Bevillings Givelse i Strid med de Principper, han hidtil altid har fulgt. Da han kræves til Ansvar, fralægger han sig Ansvaret og siger: Jeg uddelte den til de af Justitsministeren opgivne Personer. Jeg ved ikke, om Konseilspræsidenten vil forlange bedre Bevis for, at Justitsministeren i et ganske specielt Tilfælde har brudt al tidligere Praksis her, hvor det gælder om at give en meget værdifuld Bevilling til Enken efter den Person, som han har vist særlig Forkærlighed for, for hvis Skyld han har tilsidesat de stedlige Haandværkere osv., og til den unge Hennings, der staar i nært Forhold til Konferensraad Heide.

Den højtærede Minister siger, at det er lidt opstyttet, at jeg vil sætte en Forbindelse mellem de Heideske Sporvejslinier ud til de Albertiske Byggegrunde og den Biografteater-Bevilling paa 40—50,000 Kr., som Ministeren har givet den unge Hennings; thi denne Biografteater-Bevilling paa 40—50,000 Kr. aarlig kunde dog ikke sammenlignes med Anlæget af denne Sporvejslinie, der efter min egen Opgørelse vilde koste 900,000 Kr. Den ene Tjeneste er den anden værd, og det er ikke nogen ringe Tjeneste at faa en Bevilling, der giver 40—50,000 Kr. om Aaret. Det er overhovedet ikke Smaabeløb, det her drejer sig om. Det er store Ting, det er mange Penge. Men dernæst ved jeg meget godt, at der er andet Fællesskab mellem den ærede Minister og Konferensraad Heide. Der er en enkelt Ting. Da jeg sidst havde Ordet, appellerede jeg til Flertallet i denne Sal, der er Ministerens Venner,